

תוכנית השעה השלישית היתה בעיצומה כאשר קול אלמוני, שזיהה את עצמו כטל-סון כאדי מלכה, שאל: "מדוע מקפחת העיתונות הישראלית את בני עדות המזרח?" כעבור כמה דקות חזרה ונשנתה אותה שאלה על-ידי אדם, שהציג את עצמו כמשה באומגארטן. שתי השאלות לא הובאו לשידור.

בתום השידור נשמעו צעקות בכניסה לבניין הטלוויזיה. היה זה אדי מלכה, מנהיג הפנתרים הפורשים, אנשי תנועת כחול לבן, שניסה להתפרץ בכוח פנימה, כדי למחות בפני עורכי התוכנית על אי-שידור השאלה. לדוב שינער, שהכניס אר-תו פנימה, סיפר מלכה, כי היה זה הוא, שהציג את השאלה גם בפעם השנייה, בשם האשכנזי המובהק, הסבריו של שינער, כי מתוך 200 הפניות שהגיעו למערכת הובאו לשידור רק כ-20 שאלות. לא היה בהן כדי לשכנע את מלכה המרמור.

תולדה אחרת של השידור היתה פנייתו של ח"כ שמואל תמיר, שביקש את התמיר ליל של הוויכוח באולפן, על-ימנת לעיין בדברים שאמרו בתוכנית מי שהיה שר המשפטים דב יוסף וח"כ אורי אבנרי, בפרשת מישפט הדיבה שהגיש בשעתו היועץ המישפטי לפי בקשת ד"ר ישראל קסטנר. שני סיפורים אלה רק משקפים את

אי אפשר לרמות צופים. הדבר היה

ניכר אף בתוכנית השעה השלישית עצמה, שיוחדה לעוצמה ולמוסר של העיתונות הישראלית. נציגי המיסד ח"כ (מיל.) משה אונג ואיש רשות השידור ארי אבנר, נכר שלו כישלון הרוץ בהצגת עמדותיהם. לא היה להם מה לומר באופן משכנע, וכל מה שאמרו היה בקול ענות חלושה. אי אפשר לרמות את הצופים כאשר עומדים מולם פנים אל פנים.

גם עורכי העיתונים, גרשום שוקן (הארץ), חנה זמר (דבר) ואורי אבנרי (העולם הזה) הצטיירו על המסך כתבורה מכובדת. נינוחה, שבעה ומרוצה מעצמה, העקיצות ההודיות שהחליפו ביניהם היו מרומזות, אנשים שדיברו בהם, כמו העתונאים יגאל לביב וסילבי קשת, לא הוזכרו בשמותיהם. דברים רבים מדי נשאו סתומים וערטי-לאים לגבי הצופה שאינו קורא עיתונים. אולם בסך הכל היתה זו תוכנית סוקהת-עיניים ומאלפת, אחת הטובות מבין 13 התוכניות ששודרו במסגרת השעה השלישית.

איך הפסידה הטלוויזיה

סקופ עולמי?

ראשי הטלוויזיה יכלו השבוע לבלוע את כובעיהם מרוב אכזבה. הם החמיצו את אחד הסקופים הבודדים שהטלוויזיה הישראלית היתה מסוגלת לשדר. היה זה סקופ בקנה-מידה עולמי, שהוחמץ רק בגלל פחדנותם של ראשי שירות השידור. המזוהר הוא, כמובן, בסיפור על חנייה של מרסל ניניו, גיבורת מישפט קהיר, בישראל. עצם הימצאה של מרסל בישראל, יחד עם אסירים אחרים ממישפט קהיר ששוחררו אחרי מלחמת ששת-הימים לא היה סוד. אולם במשך שנים נמנע פירסום עובדה

זו על-ידי הצנורה הביטחונית, היה ברור, שכמו הרבה סודות ביטחוניים, יגיע יום וגם סוד זה יחל להיות סוד. השאלה היא רק מי יגלה ברגע המתאים כי הסודיות חוסרה מעל הפרשה. הידיעה על כך היתה לראשונה בידי הטלוויזיה. ישעיהו בן-פורת, והכתב הצבאי איתן הבר, באו יום אחד אל דן שילון, מנהל מחלקת החדשות, והציעו לו לעשות סרט על חנייה של מרסל ניניו בישראל.

לעולם כי מרסל ניניו היה בישראל.

דן שילון התלהב מהרעיון. הוא מיחר אל שמואל אלמוג, מנכ"ל שירות השידור, ביקש אישור להסריט את הסרט. אלמוג כמעט והשתבץ לשמע החזעה. הוא קפא על מקומו, ביטל במהירות את הרעיון, טען כי אין זה מתפקידה של הטלוויזיה לעסוק בנושאים מסוג זה. הרעיון ירד מהפרק. השבוע, באיחור של כמה חודשים, יגלה עיתונאי אחר במיקרה, כי מסך הסודיות מעל פרשת מרסל ניניו כבר הוסר.

הרצינות בה מתייחסים אנשים שונים בציבור לאפקטיביות המדיה של המדיום הטלוויזיוני. רק עכשו מתחילים לה-בין בארץ את כוחו העצום והמסוכן של המדיום הזויתי. דווקא נושא זה כמעט שלא הועלה בתוכנית, אלמלא חזר עליו אורי אבנרי פעמים במשך הוויכוח ובי-סופו, כאשר דובר על הסכנה שבמינוי קומיסר מטעם.

אם יש משהו הדומה כיום לעוצמה הרעיונית, שהשתקפה בסרט האזרח קיין, שהוקרן בתחילת התוכנית, הרי זו העוצמה העיתונאית של הטלוויזיה. כי שום עיתון ישראלי עוד לא השפיע על מהלך המאורעות בארץ בצורה דראסטית כזו. כפי שהשפיעה העתונות של רנדולף הרסט האמריקאי, אב-הטיפוס של האזרח קיין. העיתונות הישראלית הזויה צעדה גדול קדימה, למשל, את פרשת נתבי נפט. אר-לם היתה זו הטלוויזיה, שהכניסה את הפרשה לכל בית בישראל. הן ביומן השבוע, בו הופיעו כל הנוגעים בדבר, והן בתוכנית מוקד, בה הוצג השיר יעקב שמשון שפירא השוף וערום קבל עם ועדה. כי הטלוויזיה פונה פניה טוטאלית אל העין והאוזן, פועלת באופן סוגסטיבי ומרחקת את השולחנות של השעה.

משהו

יוצא-דופן

ההפתעה שגפלה בחלקם של מאות אלפי הצופים, שישבו נינוחים על כורסתיהם בליל שבת האחרון מול מסכי הטלוויזיה הישראלית היתה מהממת. חמישה שחקנים צעירים קראו טקסטים אסיריים מצוינים פרי עטם של דן בן-אמוץ, אפרים קישון, דידי מנסי, ואחרים, ששיקפו בצורה חרי-פה ביותר את אירועי השבוע שעבר. תיקי דיין, הוזכרה לטוב מלכת האמ-בטיה ומהצגת הפרפרים הם חופשיים, תב-ליטח כל מילה בדיקציה המצוינת שלה.

שוקן, זמר ואבנרי ב"שעה השלישית" חבורה נינוחה, שבעה ומרוצה מעצמה

ג'ניו, בוגר תיכון ומספק בעבר בחברת התעופה הישראלית עליה. באחת מסיסות החינם לארצות-הברית, החליט הצעיר לנחות באמריקה ולהשלים את השכלתו ברה-מה אקדמית. מסיבות משפחתיות הוא חזר לארץ, אחרי שנתיים, ומאז הוא מכהן כמורה בבית-הספר היסודי בואדי ג'וז. התלמידים מעריצים אותו, ביחוד מרגע שגילו אותו על מסכי הטלוויזיה. יש להם סיבה טובה לכך. כי הוא באמת כוכב.

תהליך

זכרונות צ'רצ'יל (יום ד' 17/11, 19.30) בסדרה הרוקומנטארית, שהופקה באולפני הבי.בי.סי. על פי זכרונות סיר וינסטון צ'רצ'יל, מי שהיה ראש-ממשלת בריטניה, בה משוחזרים אירועי מלחמת העולם השנייה בצורה סובייקטיבית. בתוכנית הפעם: הפלישה הגרמנית לנורווגיה ולארצות השפלה ומינויו של צ'רצ'יל כ-ראש-משלה.

סרט השבוע (יום ד' 17/11, 20.45) המשרת - דרמה המתחילה בסיוף מלודרמטי, אך מספסת לפסגת הביטוי הקולנועי והאישי וסוחפת עמה גם את הצופה ההססן. המשרת (דירק בוגארד) משתלט לאט לאט על אדונו (גיימס פוקס) תוך ניצול נבזי ביותר של ארוסתו וורה (שרה מייכל) המוצגת כאחותו.

תוכנית ליל שבת (יום ר' 19/11, 20.00) שם התוכנית: אתמול שלשום - ליל הכל עובר. זוהי הפעם הראשונה שה-תוכנית ליל שבת מנסה להיות משהו מענין ויוצא דופן. בעין ביקורתית, אם כי במשחק בוסר של כמה משחקני ישראלי, נסקרים בה אירועי השבוע בזמר,

קריין נביל דהר הכל נשאר במישפחה

בשיר, בפליטונים, סאטירות ותעלולי מצ-למה נסתרת. מפיקי-במאי: מרדכי קיר-שנבאום.

אלימות בטלוויזיה (יום ג' 23/11, 20.30) במסגרת הסדרה החדשה הטלוויזיה על הטלוויזיה, יוקרנו בתוכנית הראשונה בסדרה קטעים מתוך סרטי טלוויזיה וחד-שות גדושי אלימות, ולאחר מכן ייערך דיון בנושא באולפן בנוכחות קהל פעיל ובהשתתפותם של ד"ר מיכאל גורביץ מהמכון לתיקשורת של האוניברסיטה ה-עברית, ד"ר יואל נינו מהחוג לפסיכולוגיה באוניברסיטת בר-אילן, הבמאי היי קילוס, ודובר רשות השידור צבי גיל. מנחה: ד"ר מירון מדיני. מפיק: יורם רונן. במאי: שלמה גנזן.

יחד עם טליה שפירא. בוגרת להקת השר-יון והליצנית של להקת צ'ץ וצצה, קלעו השתיים למסגרת בפארודיה על משפחה ש-זאת, שהתייחסה לפרשת הממורים. טוביה צפיר, יוצא להקת הנח"ל ושחקן בהצגת מחברות החשק, יזעזע אפילו את הציניקאי-נים שבקהל הצופים, בטון המתון והרציני בו קרא קטע המתייחס לשבוע התרבות הגרמנית.

יוסי פולק, שהופיע באולפן לבוש בחל-קו העליון בואקט וענוב עניבה, ובחלקו התחנן במכנסים יגנס דהויים, הפריז בר-העוויתו, כנראה מרוב הנאה לראות את עצמו על המסך.

אולם לא השחקנים, חסרי הנסיון בה-ר-פעה בפני מצלמות הטלוויזיה, היו העיקר, כי אם הטקסטים שקראו ושרו. הפוגה מצחיקה ביותר במהלך התוכנית הביאה להצלמה הניסחת. אריה אורגד נתגלה כשחקן קומיקאי בחסד.

אחד הסיפורים, שלא הובא לשידור, היה קשור בזוג שנכנס למספרה. כשהת-יישב הגבר על הכסא לחשה לו האשה: "תראה זה אריה אורגד" ומיד עצרה בעצ-מה במבוכה ובחוסר בטחון. אחר כך ניג-שה אותה האשה אל הבחור ולחשה לו באוזן: "תשאל את הספר אם הוא קרוב של אורגד?" בשעת ההתודעות היתה המ-בוכה כפולה ומכופלת. הסרט שתיאר בצור-רה דוקומנטרית מה היה קורה לו הפסידה ישראל במלחמת ששת הימים היה חלש.

חסר אמת וסתום. למרות זאת ולמרות שהקטעים לא נדבקו זה לזה בצורה אור-גאנית, היתה התוכנית יוצאת-דופן, במ-יוחד אחרי מדבר השממון של לילות שבת בעונה שעברה.

שאלה אחרת העלו רבים בחדרי חדרים: האם תמשיך התוכנית להיות ולהתקיים למרות הביקורת שהוטחה בה כלפי המימ-סד על כל גווניו?

עובדים

כוכב נולד

אלפי צופים ישראלים המתבוננים מדי ערב במישדורי החדשות הערביים של הטלוויזיה הישראלית, הופתעו החדש לר-אות פנים חדשות על המסך. היו חדש פנים נבריות ונאות מאד של שדרן חדש ואלמוני בעל אישיות טלוויזיונית מובהקת. זהו נביל חדר (28), משועפאת, הפרבר הצפוני העשיר של ירושלים. הוא נשוי ואב לבת. גילו אותו במקרה. לפני כשנה נכנס סעיד קאסם, ראש הקריינים הערביים של הטלוויזיה הישראלית אל משרדי הרדיו כדי לקחת משם את רעייתו הצעירה מרי, העובדת בבית-השידור הישראלי ככותבת תוכניות ותסכיתים. אותה שעה נערך במ-קום מבחן לקרייני רדיו. 18 מועמדים נרג-שם חיכו לתורם בעצבנות ניכרת. רק אחד מהם היה שקט ורגוע. היה זה נביל. קאסם הבחין בו מבעד לזוגיות ורמז לו לגשת אל המיקרופון פעם נוספת. אבל אחריו, שנערך עבורו מבחן מסך מיוחד, הצליחו אנשי הרדיו לקנות אותו במחיר של הופעה מיידית מעל גלי האתר. קאסם נעלב וניקח את המגע עמו. היתה זו מרי ושידור ביניהם מחדש לפני כחודש, בכלל, אצל השדרנים הערביים מתנהל הכל על בסיס אישי, חברי ביותר, כמעט משפחתי, מרי, היא חברה טובה ביותר של השדרנית הבלונדינית סוהד מסואדי, מאז הלכו שתינתן לקנות פיאה נוכרית לסוהד. כאשר הופיע נביל לראשונה בבית הטלוויזיה, זיהתה אותו סוהד מיד כמורה השכן החתיך, אבל הנשוי מאד, שגר ברחוב ראשד מסואדי בשועפאת, הנקרא על שם אביה המנוח, שהיה עורך-דין ידוע בירושלים.

סיופור של נביל פשוט. הוא יליד איזור